

eller som de behandles, ikke just altid naar til det, man kunde kalde klassisk Dansk. Men efter at der en Tid har været nogen Forbedring i den Ting, forekommer det mig, at bl. a. dette Lovforslag igen betegner en Dalen fra disse ideale Højder, og jeg vil derfor tillade mig at gøre opmærksom paa nogle Smaafejl, som synes mig i alt Fald burde kunne være undgaaede. For det første forekommer det mig, at vi snart burde være fri ogsaa i Lovsproget for den Kontorist- eller Urtekæmmervælling at sætte Verbet i en Sætning foran Subjektet: „og skal Undervisningen i de to lavere Klasser“ osv. Det hedder i almindelig bannet baade Tale- og Skriftsprog: „og Undervisningen skal i de to“ osv., men det Udtryk, jeg nævnte, finder man i Lovforslagets allerførste Linie. Der staar endvidere i § 1 noget om „Børnernes Undervisning af Stolens Lærer eller Lærere“. Paa almindeligt Dansk tror jeg ikke, at det kan betyde andet, end at Børnene ere Lærere og Lærerne Elever; ellers vilde det vel hedde „Lærernes Undervisning af Børnene“. Dernæst staar der i § 2 f. noget om „den for Optagelsen“ o. s. v. „anordnede Optagelsesprøve“. Jeg kan ikke tænke mig, at en Optagelsesprøve kan være anordnet for andet end netop for Optagelser og det forekommer mig derfor, at dette sidste er ganske overflødig. Naar der saa tilmed staar en saadan Bending som den: „den for Optagelsen“ af Ministeriet anordnede Optagelsesprøve“, saa ved jeg ikke, om det er en fejl Betoning, jeg gør mig skyldig i, men det er i alt Fald en Betoning, som Ordnes Rækkefølge kan give Anledning til. Jeg antager, at det er Meningen, at det er den af Ministeriet anordnede Optagelsesprøve, men naar „Optagelsen“ staar foran „af Ministeriet“, kommer man let til at tænke, eller kan i alt Fald tænke, at det er noget, der maa vedrøre Ministeriets Optagelse paa et Seminarium. Der staar i § 7 noget om, at Privatseminariet kunne „samvirke“ ved de affluttende Prøver paa samme Maade, som det er bestemt for de offentlige Seminariers Vedkommende“. Det er den eneste Gang, Ordet „samvirke“ er brugt her i Lovforslaget. Det kan her ikke have anden Betydning, end at de forskellige Privatseminariet kunne tage hinanden under Armen og samvirke ved Eksamen paa samme Maade som de offentlige Seminarier, der jo for Resten ikke vides at kunne optræde saaledes i Forening med hinanden. Jeg antager, det maa være en Reminiscens fra en tidligere Redaktion af Loven, hvor der staar, at Eksaminatorer og Censorer kunne samvirke ved Eksamen, men som det nu

staar her, bethder det noget rent galt. Jeg skal saa ikke tale om de mange enkelte Ord, som forekomme mig at burde været afløste af andre og bedre. Hvorfor stadig bruge disse fremmede Ord? Hvorfor indføre i vort Lovsprog et saadant Ord som Præparand, som ganske vist findes i tykke Love, men hidtil ikke har været brugt her i Landet om dem, der forberede sig til en Eksamen? Hvorfor bruge Ord som „dispensere“ o. l., hvorfor beholde Tysktagigheder som „erholde“, „erlægge“, hvor man har gode, danske Ord? Hvorfor ikke bruge det samme Ord om den samme Ting i det samme Lovforslag? Hvorfor skal Ministeriet „bevilge“ noget, og den Bevilling, det giver, være en „Tilladelse“? Af den Slags Ting er der mangfoldige. „Prøverne afholdes paa Seminarierne eller ... paa det nærmest bekvemme Sted“. Vil det sige, det Sted, som er det mest bekvemme? Jeg antager, Meningen maa være den, at det skal være det nærmeste bekvemme Sted. Her staar endvidere i Loven noget om, at „Antallet af samtlige, ny Elever maa ingen Sinde udgøre mere end højst en Tredjedel af Klassens samlede Antal“. Jeg ved ikke rigtig, hvad Meningen er dermed. Der er Tale i det foregaaende om, at man altid skal have gennemgaaet den lavere Klasse for at komme op i den højere, og saa staar der i sidste Stykke i § 2, at Studenter og de, der have bestaaet almindelig Forberedelseseksamen, dog kunne gaa uden om, og at Forstanderen kan behyndiges til ogsaa at optage andre i Utden, kun at Antallet af samtlige ny Elever ikke maa udgøre mere end højst en Tredjedel af Klassens samlede Antal; skal der nu ved de ny forstaaes baade dem, der nævnes i første Stykke, og de andre, naaget Bestemmelsen kun er hæftet til sidste Stykke, saaledes at Folk, der ikke have gennemgaaet Seminarier helt ned fra, aldrig i nogen af Klasserne maa udgøre mere end en Tredjedel? Eller er det Meningen, at der af Studenter eller Folk med almindelig Forberedelseseksamen, eller Folk, der ekstraordinært ere optagne af Forstanderen, aldrig maa være mere end en Tredjedel? Man kan ikke rigtig se det, det forekommer mig uklart. Hvad Uklarhed angaar, vil jeg ogsaa nævne, at § 8 forekommer mig aldeles ikke at give nogen egentlig klar Forestilling om, hvad det er, der menes. Der siges, at Ministeriet kan bevilge, at Eksaminander indstille sig til Eksamen ved Seminarier, naar de have fyldt 21 Aar og i øvrigt opfylde Betingelserne i § 2. Betingelserne i § 2 — for hvad? Det maa rimeligvis være for Optagelse i Seminarierets yngste Klasse. Der